

ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ (= 550;)

Το 5 και 50 που είδαμε στην προφητεία του Ανωνώμου, και ερμηνεύσαμε σαν 550, υποδηλώνει αινιγματικά, με τρόπο αλληγορικό και σκιώδη, κάποια συμπλήρωση της τιμωρίας του Βυζαντίου σαν κράτους, επειδή και τα κράτη σαν σύνολα λογοδοτούν στο Θεό, παράλληλα με την κρίση που γίνεται σε κάθε άνθρωπο.

Ας δούμε πρώτα την ερμηνεία από τον Άγιο Εφραίμ το Σύρο, της Ευαγγελικής περικοπής (Λουκ Ζ-36 - Ζ-50) :

«Ἡρώτα δέ τις αὐτὸν τῶν Φαρισαίων ἵνα φάγη μετ' αὐτοῦ· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου ἀνεκλίθη. καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἐν τῇ πόλει ἣτις ἦν ἀμαρτωλός, καὶ ἐπιγνοῦσα ὅτι ἀνεκείται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, κομίσασα ἀλάβαστρον μύρου καὶ στᾶσα ὀπίσω παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κλαίουσα, ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῖς δάκρυσιν καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε, καὶ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἤλειφε τῷ μύρῳ. ἰδὼν δὲ ὁ Φαρισαῖος ὁ καλέσας αὐτὸν εἶπεν ἐν ἑαυτῷ λέγων· οὗτος εἰ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τίς καὶ ποταπὴ ἢ γυνὴ ἣτις ἄπτεται αὐτοῦ, ὅτι ἀμαρτωλός ἐστι. καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· Σίμων, ἔχω σοί τι εἰπεῖν, ὁ δὲ φησι· διδάσκαλε, εἰπέ. **δύο χρεωφειλέται ἦσαν δανειστῆ τινι· εἷς ὄφειλε δηνάρια πεντακόσια, ὁ δὲ ἕτερος πεντήκοντα.** μὴ ἐχόντων δὲ αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχαρίσατο. τίς οὖν αὐτῶν, εἰπέ, πλεῖον αὐτὸν ἀγαπήσει; ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων εἶπεν· ὑπολαμβάνω ὅτι ᾧ τὸ πλεῖον ἐχαρίσατο. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· ὀρθῶς ἔκρινας, καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα τῷ Σίμωνι ἔφη· βλέπεις ταύτην τὴν γυναῖκα; εἰσηλθὼν σου εἰς τὴν οἰκίαν, ὕδωρ ἐπὶ τοὺς πόδας μου οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ τοῖς δάκρυσιν ἔβρεξέ μου τοὺς πόδας καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμαξε. φίλημά μοι οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ ἀφ' ἧς εἰσηλθεν οὐ διέλιπε καταφιλοῦσά μου τοὺς πόδας. ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου οὐκ ἤλειψας· αὕτη δὲ μύρῳ ἤλειψέ μου τοὺς πόδας. οὐ χάριν λέγω σοι, ἀφέωνται αἱ ἀμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλάι, ὅτι ἠγάπησε πολὺ· ᾧ δὲ ὀλίγον ἀφίεται, ὀλίγον ἀγαπᾷ. εἶπε δὲ αὐτῇ· ἀφέωνταί σου αἱ ἀμαρτίαι. καὶ ἤρξαντο οἱ συνανακείμενοι λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· τίς οὗτός ἐστιν ὃς καὶ ἀμαρτίας ἀφήσιν; εἶπε δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.»

Δηλ. ο Ιησούς είδε τον Σίμωνα, ο οποίος τον είχε καλέσει για φαγητό, να έχει σκανδαλισθεί επειδή ο Κύριος δέχθηκε την περιποίηση από τη γυναίκα η οποία ήταν γνωστή σε όλους ότι ήταν αμαρτωλή, και σκέφτηκε ότι δεν ήταν Προφήτης. Για να τον απαλλάξει από την κακή αυτή σκέψη, του είπε την παραβολή:

«Σε κάποιο δανειστή ήταν δύο χρεωφειλέτες. **Ο ένας ὄφειλε 500 δηνάρια και ο άλλος 50.** Επειδή όμως δεν είχαν να τα αποδώσουν τα χάρισε και στους δύο. Πες ποιος από τους δύο θα τον αγαπήσει περισσότερο; Απαντήσας δε ο Σίμων είπε, νομίζω ότι αυτός που του χαρίστηκε το περισσότερο. Ο δε (Ιησούς) είπε σ' αυτόν σωστά έκρινες». Και κατόπιν εξηγεί για την γυναίκα ότι φέρθηκε με πολύ περισσότερη αγάπη από τον Σίμωνα, διότι έπλυne με τα δάκρυστά της τα πόδια Του, ενώ ο Σίμων ούτε με νερό δεν τα έπλυne, κατά τη συνήθεια της εποχής, και φιλήματα πολλά έδωσε και με μύρο αλείψε τα πόδια του Κυρίου, ενώ τίποτα τέτοιο δεν έκανε ο Σίμων. Γι' αυτό και η απόφαση του Κυρίου είναι: **«ἀφέωνται αἱ ἀμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλάι, ὅτι ἠγάπησε πολὺ».**

Για την παραβολή αυτή προσθέτει ο Άγιος Εφραίμ, στο λόγο του περί μετανοίας, ένα επί πλέον νόημά της: «Πεντήκοντα δηνάρια καὶ πεντακόσια ὁ Θεὸς ἀφήσιν. Ὅρα μὴ προσθῆς, ἵνα μὴ ὡς ὁ Ἡσαῦ μετανοῶν ἀποβληθῆς. Δύο ὀφειλαὶ τοῖς ἀμαρτωλοῖς κατεγράφησαν, ἐπειδὴ δύο εἰσὶν ἐντολαὶ ἀγάπης· εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον. Ἐὰν ἀμάρτης εἰς ἄνθρωπον, πεντήκοντα δηνάρια ὀφείλεις· ἐὰν εἰς Θεὸν ἀσεβήσης, πεντακόσια».

Δηλ. εξηγεί ότι επειδή οι εντολές της αγάπης είναι δύο, μία προς τον Θεό και μία προς τον πλησίον, γι'αυτό ο Κύριος είπε για δύο χρεωφειλέτες. Διότι αυτός που αδικεί άνθρωπο,

χρωστάει τα πενήντα. Αυτός που ασεβεί όμως στο Θεό χρωστάει τα πεντακόσια. Αν λοιπόν το δούμε αυτό αλληγορικά για την τιμωρητική διαπαιδαγώγηση του κράτους του Βυζαντίου μέσα στο χρόνο, τότε τα 550 χρόνια συμβολίζουν ένα πλήρη κύκλο μετανοίας. 50 για τις αδικίες του Βυζαντίου προς τους ανθρώπους, και 500 για τις ασεβείες ηγεμόνων και λαού προς το Θεό. Διότι ο Θεός δεν προσωποληπτεί και δεν καλύπτει τις αμετανόητες αμαρτίες των Χριστιανών, και στην προκείμενη περίπτωση των Βυζαντινών.

Αντίθετα μάλιστα περισσότερο λυπάται, αλλά και τιμωρεί τους αμαρτωλούς Χριστιανούς, που ενώ έλαβαν τη γνώση της Αληθείας ξαναγύρισαν στις παλιές ακαθαρσίες, όπως ο σκύλος στο ξέρασμά του. Το Βυζάντιο λοιπόν τιμωρήθηκε περισσότερο σαν κράτος από τα μη Χριστιανικά κράτη. Όμως παρέμεινε ο πνευματικός σπινθήρας ο οποίος ανανέωσε τις πνευματικές δυνάμεις, και μέσα στην υποδούλωση έλαμψαν Άγιοι, Όσιοι και Νεομάρτυρες, τόσοι, που ο ζυγός της δικαιοσύνης του Θεού, συγχρόνως με την παρακμή και συμπλήρωση των αμαρτιών των κατακτητών να γέρνει και πάλι προς τη μεριά των Χριστιανών. Η χριστιανική πίστη όχι μόνο έσωσε τις ψυχές των υποδούλων από την αλλοτρίωση, την αίρεση και την αθεΐα που καιροφυλακτούσε από τη μεριά της Δύσης κυρίως, αλλά και από το γήινο φρόνημα των κατακτητών, και διαφύλαξε ζωντανές τις ρίζες των πνευματικών αξιών. Όστε να είναι δυνατή η αναβίωση του Βυζαντινού κράτους, ενώ πολλά άλλα κράτη και πολιτισμοί ολόκληροι της ανθρωπότητας εξαφανίσθηκαν. Ο Θεός πάντοτε συμμετέχει ζωντανά στην οποιαδήποτε κρίση, διότι είναι και Θεός ζων και ο κατ'εξοχήν Κριτής. Δεν κυβερνάνε αριθμοί την ζωή των ανθρώπων. Εδώ απλά βλέπουμε κάποια απεικόνιση της εφαρμογής του πνευματικού νόμου μέσα στο χρόνο με την αλληγορική χρήση αριθμών.

Ας σημειωθεί ότι ένα άλλο ευνοημένο από το Θεό έθνος της αρχαιότητας, δηλ. το Ιουδαϊκό, τιμωρήθηκε ακόμη περισσότερο από το Βυζάντιο, διότι όχι μόνο αμάρτησε απ' ευθείας στον ίδιο το Θεάνθρωπο Ιησού σταυρώνοντάς Τον, αλλά το κυριότερο, δεν μετανόησε από τότε, εκτός εξαιρέσεων. Για τον λόγο αυτό πέρασαν **1900** χρόνια από τότε που κατάστρεψε ο Ρωμαϊκός στρατός την Ιερουσαλήμ μέχρι να ξαναγίνει αυτή πρωτεύουσα του νεοσύστατου Ισραηλινού κράτους το 1967.

Βέβαια υπάρχει για τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστή κρίση ανάλογα με τα έργα του. Υπάρχει όμως και για το κάθε έθνος σαν σύνολο, πνευματική παρακολούθηση και διαπαιδαγώγηση από το Θεό, που μπορεί να καταλήξει σε αυστηρή κρίση αν χρειασθεί. Η κρίση αυτή δεν είναι μοιραία, δεν είναι προκαθορισμένη από τα άστρα, και δεν πρόκειται να την μάθουμε από τους αστρολόγους και τους μάγους! Είναι ζωντανή κρίση, του ζώντος Θεού. Ας θυμηθούμε ότι για την καταστροφή των Σοδόμων ο Αβραάμ διαλέγεται με τον Κύριο:

«(Γέν. κεφ 18) 20 εἶπε δὲ Κύριος· κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας πεπλήθυνται πρὸς με, καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαι σφόδρα. 21 καταβάς οὖν ὄψομαι, εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν τὴν ἐρχομένην πρὸς με συντελοῦνται, εἰ δὲ μή, ἵνα γινῶ. 22 καὶ ἀποστρέψαντες ἐκεῖθεν οἱ ἄνδρες (Ἀγία Τριάς) ἦλθον εἰς Σόδομα. Ἀβραάμ δὲ ἔτι ἦν ἐστηκώς ἐναντίον Κυρίου. 23 καὶ ἐγγίσας Ἀβραάμ εἶπε· μὴ συναπολέσης δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής; 24 ἐὰν ὧσι πεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ πόλει, ἀπολεῖς αὐτούς; οὐκ ἀνήσεις πάντα τὸν τόπον ἕνεκεν τῶν πεντήκοντα δικαίων, ἐὰν ὧσιν ἐν αὐτῇ; 25 μηδαμῶς σὺ ποιήσεις ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο, τοῦ ἀποκτεῖναι δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς, καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής. μηδαμῶς· ὁ κρίνων πᾶσαν τὴν γῆν, οὐ ποιήσεις κρίσιν; 26 εἶπε δὲ Κύριος· ἐὰν ὧσιν ἐν Σοδόμοις πεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ πόλει, ἀφήσω ὅλην τὴν πόλιν καὶ πάντα τὸν τόπον δι' αὐτούς. 27 καὶ ἀποκριθεὶς Ἀβραάμ εἶπε· νῦν ἠρξάμην λαλῆσαι πρὸς τὸν Κύριόν μου, ἐγὼ δὲ εἰμι γῆ καὶ σποδός· 28 ἐὰν δὲ ἐλαττωθῶσιν οἱ πεντήκοντα δίκαιοι εἰς τεσσαρακονταπέντε, ἀπολεῖς ἕνεκεν τῶν πέντε πᾶσαν τὴν πόλιν; καὶ εἶπεν· οὐ μὴ ἀπολέσω, ἐὰν εὕρω ἐκεῖ τεσσαρακονταπέντε. 29 καὶ προσέθηκεν ἔτι λαλῆσαι πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπεν· ἐὰν δὲ εὗρεθῶσιν ἐκεῖ τεσσαράκοντα; καὶ εἶπεν· οὐ μὴ ἀπολέσω ἕνεκεν τῶν τεσσαράκοντα. 30 καὶ εἶπε· μὴ τι κύριε, ἐὰν λαλήσω; ἐὰν δὲ εὗρεθῶσιν ἐκεῖ τριάκοντα; καὶ εἶπεν· οὐ μὴ ἀπολέσω ἕνεκεν τῶν τριάκοντα. 31 καὶ εἶπεν· ἐπειδὴ

ἔχω λαλήσαι πρὸς τὸν κύριον· ἐὰν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ εἴκοσι; καὶ εἶπεν· οὐ μὴ ἀπολέσω, ἐὰν εὕρω ἐκεῖ εἴκοσι. 32 καὶ εἶπε· μήτι κύριε, ἐὰν λαλήσω ἔτι ἅπαξ· ἐὰν δὲ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ δέκα; καὶ εἶπεν· οὐ μὴ ἀπολέσω ἕνεκεν τῶν δέκα. 33 ἀπῆλθε δὲ ὁ Κύριος, ὡς ἐπαύσατο λαλῶν τῷ Ἀβραάμ, καὶ Ἀβραάμ ἀπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ.»

». Για τα εδάφη της Παλαιστίνης που ο ο Θεός υποσχέθηκε στον Αβραάμ, σαν ένα αντίστοιχο της Ουράνιας Γης της Επαγγελίας, του ειπώθηκε ότι δεν θα τα λάβει άμεσα, αλλά οι απόγονοί του την 4^η γενεά, διότι δεν συμπληρώθηκαν ακόμη οι αμαρτίες των κατοίκων της περιοχής, ήτοι των Αμμορραίων: «**16 τετάρτη δὲ γενεᾶ ἀποστραφήσονται ὧδε· οὐπω γὰρ ἀναπεπλήρωνται αἱ ἀμαρτίαι τῶν Ἀμορραίων ἕως τοῦ νῦν. (Γέν. κεφ15)**». Δηλ. τα ἔθνη παρακολουθοῦνται στις πνευματικές τους επιδόσεις. Αν υπερισχύει η κακία της αρετής, τότε εἶναι ζήτημα χρόνου το πότε θα τιμωρηθούν. Και βέβαια αυτό δεν γίνεται τυχαία, ούτε υπακούει σε κάποια ξερά νούμερα, αλλά ο μόνος γινώσκων τα εγκάρδια, και κάθε πράξη κρυφή ή φανερή των ανθρώπων, Αυτός και γνωρίζει πότε συμπληρώνονται οι αμαρτίες και με τι τρόπο πρέπει να υπάρξει παιδαγωγική τιμωρία.

Στις μέρες μας πάντως υπάρχει η τάση να αψηφάτε από τους λαούς και τους άρχοντες των κρατών, πεισματικά, ο νόμος του Ευαγγελίου. Αυτό επιταχύνει την καταστροφική πορεία των συγχρόνων εθνών. Και εφ' όσον καθιερωθούν τα ήθη των Σοδόμων, και η πολιτικό – θρησκευτική τάξη της Βαβυλώνας, τότε να αναμένεται και η ανάλογη καταστροφή. Τότε δεν θα υπάρξει άλλη δυνατότητα παρά μόνο μία: Η παντελής εξολόθρευση των αθεράπευτα διεστραμμένων ανθρώπων. Γι' αυτό οι πατέρες είπαν ότι ο 3^{ος} Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα είναι για διαπαιδαγώγηση, αλλά για τιμωρία – ένα σημαντικό ξεκαθάρισμα της σαπίλας (βλ. Επίτομο, σάρετς Λαυρέντιο). Για να υπάρξει κάποια παράταση της ζωής πάνω στη Γη, διότι μετά τον Πόλεμο αυτό, ο Πλανήτης θα ζήσει μερικά καλά χρόνια ακόμα, η Ορθοδοξία θα διαδοθεί σε όλη την υδρόγειο και οι αληθινά πιστοί Χριστιανοί θα προετοιμαστούν να αντιμετωπίσουν τον έσχατο Αντίχριστο. – ΛΜΔ.

www.imdleio.gr

